

Jezikovna različnost ni mačji kašelj

Jezikovna različnost pomeni za Evropo velik izziv, ki prinaša prednosti, a povzroča tudi težave. Pomembno je, da prve čim bolj izkoristimo, slednje pa uspešno premagamo.

Jezikovni babilon, ki je značilen za današnji svet, gotovo prinaša omejitve tako organizacijske kot finančne narave. Zato obstaja skušnjava, da bi angleščina prevzela glavno vlogo v institucijah EU, drugi jeziki pa bi imeli le simbolični pomen. Takšen razvoj pa bi bil nasproten načelom evropskega projekta in si ga ne želimo.

Evropska unija si mora prizadevati, da bi zaživela ideja o privzetem osebnem jeziku. To pomeni, da bi vsak Evropejec izbral jezik, ki ne bi bil njegov materni jezik, kakor tudi ne njegov jezik mednarodnega sporazumevanja. Osebni privzeti jezik ne bi bil drugi tuji jezik, ampak predvsem nekakšen drugi materni jezik, ki bi se ga intenzivno učili, tekoče govorili in pisali.

Izbira osebnega privzetega jezika bi bila teoretično neomejena. Velika večina Evropejcev bi najbrž izbrala enega od najbolj razširjenih jezikov. Hkrati bi se jeziki, ki imajo manj govorcev, razmahnili tako kot še nikoli. Za tiste Evropejce, katerih materni jezik je angleščina, pri tem so mišljeni predvsem Britanci, je osvojitvev osebnega privzetega jezika morda pomembnejša kot za druge. Pri njih je namreč verjetnost, da bi obvladali samo svoj jezik, večja. Seveda bi bilo zaželeno, da bi nekateri Evropejci kot osebni privzeti jezik izbrali angleščino, saj je pomembno, da ta jezik ohrani mesto, ki mu pripada tudi na področju kulture.

S takim pristopom bi ubili dve muhi na en mah. Na eni strani bi bil koristen za vzdrževanje dobrih odnosov med posamezniki in narodi, na drugi strani pa bi bil pomemben tudi za odnose med Evropo in ostalim svetom.

Seveda bi poučevanje številnih tujih jezikov lahko povzročilo marsikatero težavo v posameznih državah, saj bi zahtevalo usposabljanje ustreznih učiteljev in prilagoditev učnih načrtov. A te prepreke se da zlahka odpraviti s sodobnimi tehnološkimi sredstvi, na primer z internetom.

Za otroke bodo osebni privzeti jezik večinoma izbrali starši in šola. Pozneje ga bo mogoče zamenjati, in sicer kadar koli, celo v pokoju.

Za Evropo bo to pomemben projekt, ki se ga je treba nemudoma lotiti. Lahko namreč dejansko pospeši evropsko združevanje in okrepi občutek pripadnosti Uniji.